

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXVI. Dominus mihi adjutor, non timebo, quid faciat mihi homo. Ps. 117. v.
6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

XXVI.

Dominus mihi adjutor, non timebo, quid faciat mihi homo.
Ps. 117. v. 6.

1. **C**onsidera unam è maximis perturbationibus, quæ fortè in via Domini tuum spiritum affligunt, hanc esse, quod occurrat, quid tu demum faceres, redactus ad illum horridum conflictum, quo vel perdendum, quidquid habes in mundo bonorum, amicorum, facultatum, honorum, propinquorum atque adeò ipsius vitæ, vel peccandum? An generosè sustineres assultum, & potius torreris ignibus, secari, lacerari, laniari malles, quam succumberè? hæc illarum una est cogitationum, quæ nunquam, ut manifestum est, ultro sunt accersendæ: quia cum mala distinctè apprehensa vim habeant maximam nos percellendi, stultè te conijceres in tentationem. Idcirco sufficit ea tibi repræsentare mala, quæ probabiliter evenient, vel ad animandum spiritum vel armandum, quia solum de his scripsit Apostolus: *Vosmet ipsos tentate, si estis in fide* 2. Cor. 13. v. 5. & non illa, quæ evenire solum possunt. Sed quid juvat: quamvis ipse illa tibi non repræsentet, repræsentat interdum satanas hostis tuus, ut, quantum in se est, saltem illusionibus & larvis objectis te superet. Unde si nôsse velis, qualem in ejusmodi occasionibus gerere te oporteat, ecce hîc brevi compendio expressum, ab illo expedire te debes hoc versiculo, quem in

casu simili instar fulminis vitæ tuæ, vultus aliquis Martinus, & illi respondere, te nihil cum Dei auxilio formidare. *Dominus mihi adjutor, non timebo, quid faciat mihi homo.* nonne videtur esse viros illos igneos, qui appaerunt in Palarijs arte magica aut per prestigias efformatis? si restimias, herodes sunt: si animosè aggrediaris, occidantur, ceu muri forent de trabibus hoc est, qui non sunt consecrandi, vel prosternendi, sed transiendi; *De Deo meo transgrederar murum.* Ps. 124. v. 4.

2. Considera pro solatio tuo, nihil omnino fidendum in te, sed in solo Deo. *Dominus mihi adjutor, ideo diffidentia, quam modò experitis in te, non de viribus tuis, non indicat de te habere propositi quocumque casu agendi, quod oportet, ad honorem Dei, indica potius vivam & veram misericordiam cognitionem, quæ merito faciat te pessima quæque ominari. Sufficit, quocumque tempore, quo tanroperè diffidisti, tantundem confidere Deo, imò longè amplius: quia sine comparatione major semper erit ejus misericordia, quam indignitas tua, major potentia, quam imbecillitas tua: non est, qui resistat manui ejus.* Dan. 4. v. 32. certum est, quod modi sensus diffidentia de te ipso, quam bonus est: multò est melior, quam si putes te summum & securum.

consistere : quia Deus solet confundere præsumptos : *De sua virtute gloriantes humiliat. Iudith. 6. v. 15.* Ita cernimus multos, qui Magnam habebant de se fiduciam, ubi ventus est ad certamen, turpiter cessisse; *Coverfi sunt in die belli. Ps. 77. v. 9.* alios verò qui trepidabant, stetit fortiter, quia ipsa fragilitatis suæ cognitio eos stimulabat, ut Divinum quaererent auxilium, ut se demitterent, ut vigilarent, & orarent infirmis precibus, ne & ipsi cederent tentationi, quæ fuit causa dicendi Apostolo: *Cum infirmor, tuac potens sum 2. Cor. 12. v. 10.* noli itaque tristari, si videaris tibi in magna positus tentatione casurus. Satis est, quòd nihilominus speres te non casurum, non ob vires tuas presentes, quas nimis quàm debiles esse nosti, sed ob illas, quas tunc tibi Dominus præstabit accomodatas necessitati, in dando auxilio.

3. Considera pro majore tuo solatio, nec ita quidem requiri, ut nunc tantam habeas Spiritum fortitudinis, quantus est necessarius ad superandas ejusmodi tentationes adèdè terrificas; quia Deus nihil agit frustra, & ideo dare non solet eam gratiam, quæ requiritur ad obtinendam victoriam in gravi certamine, quando ejus occasio non est. Utud autem quid obest? si non dat, certè dabit. *Dominus virtutem populo suo dabit. Ps. 28. v. 11.* Samson fortissimus fuit hominum. an putas eum continud sensisse tantum robur suarum virium? nequaquam: sed cum illi leones occurrebant in sylvis,

aut in urbibus ab inimicis suis se circumdatum, lacesitum, & tantum non oppressum videbat, subito illud cælitus sibi sensit inspirari. Unde, quoties ille grande aliquid præstitit, solebat Sacra pagina hac potissimum formulâ de eo loqui, irruisse in eum Spiritum Domini. *Irruit in eum Spiritus Domini, & dilaceravit leonem. Iud. 14. v. 6. Irruit in eum Spiritus Domini, & percussit triginta viros. Iud. 14. v. 19. Irruit in eum Spiritus Domini, & sicut solent ad odorem ignis lina consumi, ita vincula, quibus ligatus erat, dissipata sunt & soluta. Iud. 15. v. 19.* quippe vires adèdè superiores naturâ illi dabantur, prout usus postulabat. Noli terri his, quæ modò suggerit inimicus, ut cadas animo: sed spera in Deo, quia ille ideo vocatur. *Adjutor in opportunitatibus. Ps. 7. v. 9.* quòd his adventibus daturus sit robur, quod nunc deest. *Infuset in te Spiritus Domini, & mutaberis in virum alium. 1. Reg. 10. v. 6.* non meministi, quid de sapientibus scribatur, qui fidem habuerunt in Deo? scribitur, eos per hanc fidem fortes factos esse in bello. *Hebr. 11. v. 34.* non solum fortes ad bellum, sed fortes in bello, quia illo ipso momento, quo utendum erat viribus pro honore Divino, eas consecuti sunt; *Convalescerunt de infirmitate. ibidem.* unde fiducia in Deo non est præcipuè fundanda in ea gratia, quam ab ipso jam accepimus, sed in ipso Deo, qui cum necesse fuerit, nobis dabit gratiam sine comparatione majorem, quàm dederit. *Ego ero fidens in emio. Hebr. 2. v. 13.*

4. Considera aliud esse fiduciam in DEO, & aliud præsumptionem. Præsumptio est, quæ fidendo in Deo transgreditur terminos legum ab eo Præscriptarum, fiducia eos servat. Jam verò leges præscriptæ sunt istæ, ut si cognoscamus nos destitutos gratiâ veniendi ad magna certamina, eam desideremus, petamus, & quàm maximè possumus, nos exerceamus in minoribus præliis cum ea gratiâ, quam pro illis nunquam solet negare. *Exerce te ipsum ad pietatem.* 1. Tim. 4. v. 7. Dixi, quàm maximè possumus: nam si in istis quoque non raro labimur ex fragilitate, nõ ideo despondendus est animus, quasi succumbere in minoribus pugnis sit se reddere indignum, gratiâ pro majoribus, sed succumbere per infidelitatem, succumbere per ignaviam, succumbere, quia detrectamus pugnam, & volumus, ut DEUS vincat pro nobis, sine nobis, hoc est, quod DEO displicet, quia est perniciofa fiducia præsumptiva, non audis, quid hic dicat

Vates Regius: *DEVS meus, & Adjutor meus.* at si ille nos adjuvat, vult tempus etiam à nobis præstari aliquid ex parte nostra; aliàs certè non adjuvaret, sed totum faceret. Quod si ergo videris tibi non experiri modò eas vires, quibus esset opus ad superandam tantam difficultatè, quantas fingit invidiosa accidere tibi posse à quocumque videtur ne etiam diabolico, desideria habere, & ut habeas postula, quod faciat esse. Ut utere deinde illis exiguis, quas DEUS largitur velitationibus, quocumque occurrentibus, ex æquo respondere, nam ipse Samson, qui solum ad bellandos Philistæos à DEO obtinuit vires adeò prodigiosas, dicitur tantam infantia dedisse specimina molæru fortituri roboris. *Crevit pars, & vendidit ei Dominus, capitiq; Spiritus Domini esse cum eo in castris Dan.* Jud. 16. v. 24. primò in castris Dan, ubi pugna fuit umbratilis, deinde in castris *listinorum*, ubi fuit campus armis.

XXVII.

Cum accepero tempus, ego Justitias judicabo. Pl. 72. v. 1.

1. Considera nunc concedi tibi à Domino tempus perquam idoneum, & copiosum faciendi bene, modò illud velis impendere. *Dedi illi tempus, ut penitentiam ageres.* Apoc. 2. v. 21. quid autem? quemadmodum nunc dat, ita die quodam rursus illud tollet, ut totum sibi vendicet. hanc causam esse puta, cur non dicat hoc loco: *cum a-*

derit tempus, ego justitias judicabo, sed cum accepero tempus? quia secundum nonnullos vult tibi indicare, quomodo denique accepturus sit pro se tempus illud, quod nunc est tuum tu vero quid facies? nihil ejus habebis amplius pro te, nec momentum quidem. *Tempus non erit amplius.* Apoc. 10. v. 6. certe accipiet tempus suum, hoc est tempus tibi